Dimarts 15 de durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mt* 11,20-24): En aquell temps, Jesús començà a reprendre les ciutats en què s'havien fet la major part dels seus miracles, perquè no s'havien convertit: «Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Que si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que han esdevingut entre vosaltres, ja faria temps que en cilici i en cendra haurien fet penitència. Per això us dic: a Tir i a Sidó els serà més suportable en el dia del judici que a vosaltres. I tu, Cafarnaüm, per ventura seràs exalçada fins al cel? Fins a l'infern baixaràs! Perquè si a Sodoma s'haguessin fet els miracles que s'han obrat en tu, encara hauria subsistit fins al dia d'avui. Per això us dic: a la terra de Sodoma li serà més suportable en el dia del judici que a tu».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida!»

Fr. Damien LIN Yuanheng
(Singapore, Singapur)

Avui, el Crist reprèn dues ciutats de Galilea, Corazín i Betsaida, per la seva incredulitat: «Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Que si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que han esdevingut entre vosaltres, ja faria temps que en cilici i en cendra haurien fet penitència» (Mt 11,21). Jesús dóna testimoni en favor de les ciutats fenícies Tir i Sidó: aquestes haurien fet penitència, amb gran humilitat, si haguessin experimentat les meravelles del poder diví.

Ningú no és feliç rebent una forta reprimenda. En efecte, ha de ser especialment dolorós ser reprès pel Crist, Ell que ens estima amb un cor infinitament misericordiós. Simplement, no hi ha excusa, no hi ha immunitat quan un és reprès per la mateixa Veritat. Rebem, doncs, amb humilitat i responsabilitat cada dia la crida de Déu a la conversió.

També notem que el Crist no va amb embuts. Ell situà la seva audiència cara a cara davant la veritat. Hem d'examinar-nos sobre com parlem del Crist als altres. Freqüentment, també nosaltres hem de lluitar contra les nostres pors per a posar els nostres amics davant les veritats eternes, com ara la mort i el judici. El Papa Francesc, conscientment, descriví sant Pau com un "esvalotador": «El Senyor sempre vol que anem més lluny... Que no ens refugiem en una vida tranquil·la ni en les estructures caduques (...). I Pau molestava predicant el Senyor. Però ell anava cap endavant, perquè duia dins aquella actitud cristiana que és el zel apostòlic. No era un "home de compromís"». No defugim el nostre deure de caritat!

Potser, com jo, trobaràs il·luminadores aquestes paraules de sant Josepmaria Escrivà: «(...) Es tracta de parlar en savi, en cristià, però de manera assequible a tothom». No podem adormir-nos sobre els llorers —acomodar-nos— per a ser entesos per molts, sinó que hem de demanar la gràcia de ser humils instruments de l'Esperit Sant, amb vista a situar de ple cada home i cada dona davant la Veritat divina.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No hi ha res tan agradable i estimat per Déu com el fet que els homes es converteixin a Ell amb un sincer penediment» (Sant Màxim el Confessor)

- «Jesús expressa el seu disgust alen veure's atacat per la seva mateixa gent: 'Si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles realitzats entre vosaltres'... En aquesta severa, però també amarga comparació, hi ha tota la història de la salvació» (Francesc)

- «El cor humà és pesat i endurit. Cal que Déu doni a l'home un cor nou (cf. Ez 36,26-27) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 1.432)

Altres comentaris

«Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida!»

Mn. Pedro-José YNARAJA i Díaz
(El Montanyà, Barcelona, Espanya)

Avui, l'Evangeli ens parla del judici històric de Déu sobre Corazín, Cafarnaüm i altres ciutats: «Ai de tu, Corazín! Ai de tu, Betsaida! Que si a Tir i a Sidó s'haguessin fet els miracles que han esdevingut entre vosaltres, ja faria temps que en cilici i en cendra haurien fet penitència» (Mt 11,21). He meditat aquest passatge entre les seves negres ruïnes, que és tot el que resta d'elles. La meva reflexió no m'ha portat a alegrar-me del fracàs que patiren. Pensava: en les nostres poblacions, en els nostres barris, en les nostres cases, per elles també passà el Senyor i... ¿quin cas hom li ha fet?, ¿quin cas li he fet jo?

Amb una pedra a la mà, m'he dit vers el meu interior: quelcom així restarà de la meva existència històrica, si no visc responsablement la visita del Senyor. He recordat el poeta: «Ànima, aboca't ara a la finestra: veuràs amb quin amor en cridar porfidieja», i avergonyit reconec que jo també he dit: «Demà li obrirem... tant li fa respondre demà» (Lope de Vega).

Quan creuo els inhumans carrers de les nostres "ciutats dormitori", penso: ¿què es pot fer entre aquests habitants amb qui em sento incapaç d'establir un diàleg, amb qui no puc compartir les meves il·lusions, a

qui em resulta impossible transmetre l'amor de Déu? Recordo, aleshores, el lema que escollí sant Francesc de Sales en ser nomenat bisbe de Ginebra —el màxim exponent de la Reforma protestant— en aquell temps: «On Déu ens plantà, cal saber florir». I si amb una pedra en la mà meditava el judici sever de Déu que pot recaure sobre de mi, en altres moments —amb una floreta silvestre, nascuda entre les males herbes i els fems de l'alta muntanya— penso que no haig de perdre l'Esperança. Haig de correspondre a la bondat que Déu ha mostrat amb mi, i així la meva petita generositat dipositada en el cor de qui saludo, la mirada interessada i atenta envers el qui em demana una informació, el meu somriure adreçat al qui em cedeix el pas, florirà en un futur. I el nostre entorn no perdrà la Fe.